

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **N. C. B.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha, Václavské nám. 21, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, P.O.BOX 78, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.12.2009, č.j. CPR-14160-1/ČJ-2009-9CPR-C234

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 4.12.2009, č.j. CPR-14160-1/ČJ-2009-9CPR-C234 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.922,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov, ze dne 2.9.2009, č.j. CPUL-2075-49/ČJ-2009-044061-KRAM, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území na 1 rok a stanovena doba k vycestování z území České republiky na 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce v podané žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, neboť vydání rozhodnutí předcházelo řízení, v jehož rámci byla porušena jednotlivá ustanovení zákona č. 500/2004 Sb.

V první řadě žalobce namítal, že správní řízení bylo zahájeno po zákonné lhůtě stanovené v § 80 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., nikoliv do 30 dnů ode dne, kdy nastaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení, ale až po několikanásobném překročení této lhůty a teprve poté, co byl správnímu orgánu doručen výsledek kontroly z úřadu práce, přičemž kontrola byla provedena dne 11.9.2008. Tímto postupem správní orgán postupoval v rozporu s Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Za absurdní považoval žalobce odkaz žalovaného na institut opatření proti nečinnosti, neboť nelze očekávat, že by tohoto institutu žalobce využil k tomu, aby bylo zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění.

Dále žalobce tvrdil, že využití sdělení o výsledku kontroly od Úřadu práce v Mostě, jako podkladu pro rozhodování správního orgánu, je v rozporu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., neboť podle tohoto ustanovení lze použít jen takových důkazních prostředků, které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Tato listina je v rozporu s právními předpisy, neboť porušuje základní princip právního státu a to zásadu presumpce neviny.

Žalobce tvrdil, že s ním Úřad práce v Mostě ani jiný úřad práce nevedl řízení o přestupku a za tento nebyl pravomocně uznán vinným. Je tak třeba hledět na cizince, jako by byl nevinný a pokud tedy úřad práce ve svém sdělení obviňuje žalobce, že se dopustil jednání uvedeného v § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, bez toho, aniž by proběhlo řízení o přestupku, je takové konstatování nezákonné a vzbuzuje pochybnosti o tom, zda nedošlo k naplnění skutkové podstaty zneužití pravomoci veřejného činitele.

Žalobci bylo rovněž znemožněno nahlédnout do spisového materiálu v souvislosti s provedenou kontrolou Úřadu práce v Mostě s tím, že jako účastník řízení, se kterým je vedeno správní vyhoštění, k tomu není oprávněn. K tomu žalobce přiložil písemný doklad o odmítnutí možnosti nahlédnout do spisu a připustil, že se jedná o odpověď úřadu práce na žádost stejného právního zástupce v obdobné věci, nikoli ve věci žalobce.

Žalobce dále tvrdil, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a v rozporu s § 68 odst. 2, 3 zákona č. 500/2004 Sb., neboť mu bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., přičemž podle tohoto zákonného ustanovení lze uložit správní vyhoštění za celkem 4 skutkové podstaty jednání, které jsou však svou povahou naprosto rozlišné, přičemž je logické, že se žalobce nemohl kumulativně dopustit všech těchto jednání. Správní orgán tuto nepřezkoumatelnost částečně nenapravit ani v rámci svého odůvodnění, neboť ani z něj nelze dovodit, zda se žalobce dopustil výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb. nebo provozoval činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Žalobce tak neví, v jakém postavení jej správní orgán posuzoval a je tak zcela minimalizována možnost jeho účinné obrany proti právnímu hodnocení jeho postavení.

Žalobce dále namítal, že žalovaný ani správní orgán I. stupně neprovedli jediný výslech svědka, přičemž výslechy těchto osob jsou pro právní hodnocení, zejména zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, naprosto stěžejní. Nebyl tak zjištěn skutečný stav věci podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb. V souvislosti s totožností, která nebyla v rámci kontroly jednoznačně zjištěna, poukazoval žalobce na skutečnost, že v rámci provedené kontroly mu nebyly sejmuty otisky prstů a není tedy nade vše pochybnost prokázáno, že žalobce byl fyzicky přítomen v době kontroly.

Konečně žalobce konstatoval, že řízení o správním vyhoštění, které trvalo téměř rok od doby, kdy došlo k jednání, pro které mu bylo správní vyhoštění uloženo, je neefektivní a v rozporu se základními principy správního řízení, zejména v rozporu s veřejným zájmem na zachování právní jistoty.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

Při ústím jednání konaném dne 16.5.2013 zástupce žalobce setrval na stanoviscích uvedených v žalobě. Žalovaný písemně omluvil svoji neúčast na tomto jednání a současně odkázal na svoje vyjádření k žalobě.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc podstatné dokumenty a to sdělení ze dne 25.2.2009 Úřadu práce v Mostě o výsledku kontroly provedené dne 11.9.2008; oznámení Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov o zahájení správního řízení ze dne 26.3.2009; protokol o listinném důkazu sepsaný Policií České republiky, Službou cizinecké policie, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátem cizinecké policie Chomutov dne 12.5.2009 pod č.j. CPUL-2075-25/ČJ-2009-044061-KRAM; protokol o vyjádření účastníka správního řízení sepsaný Policií České republiky, Službou cizinecké policie, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátem cizinecké policie Chomutov dne 12.5.2009 pod č.j. CPUL-2075-26/ČJ-2009-044061-KRAM; rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov ze dne 12.5.2009 č.j. CPUL-2075-31/ČJ-2009-044061-KRAM; blanketní odvolání žalobce ze dne 18.5.2009; rozhodnutí žalovaného ze dne 14.7.2009 č.j. CPR-9114-1/ČJ-2009-9CPR-V234; protokol o listinném důkazu II. sepsaný Policií České republiky, Službou cizinecké policie, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátem cizinecké policie Chomutov dne 31.8.2009 pod č.j. CPUL-2075-47/ČJ-2009-044061-KRAM; protokol o vyjádření účastníka správního řízení sepsaný Policií České republiky, Službou cizinecké policie, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátem cizinecké policie Chomutov dne 31.8.2009 pod č.j. CPUL-2075-48/ČJ-2009-044061-KRAM; rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov ze dne 2.9.2009 č.j. CPUL-2075-49/ČJ-2009-044061-KRAM; odvolání žalobce ze dne 9.9.2009 + doplnění ze dne 23.9.2009; žalobou napadené rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 4.12.2009 č.j. CPR-14160-1/ČJ-2009-9CPR-V234.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. v rozhodném znění policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu

zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Podle ust. § 80 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. opatření proti nečinnosti učiní nadřízený správní orgán i tehdy, nezahájí-li příslušný správní orgán řízení ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení z moci úřední.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Soud se ztotožnil s jedinou žalobcovou námitkou, která se týká nepřezkoumatelnosti výroku napadeného rozhodnutí. Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí byla nesprávná aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. ze strany správních orgánů. Toto zákonné ustanovení umožňuje správní vyhoštění za celkem 4 skutkové podstaty jednání, které jsou však svojí povahou naprosto odlišné, přičemž je zřejmé, že se žalobce nemohl kumulativně dopustit všech těchto jednání. K tomu soud poukazuje na stanovisko Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (např. sp. zn. 8As 41/2011, sp. zn. 7As 98/2010, sp. zn. 1As 70/2010, sp. zn. 7 As 55/2012), podle kterého z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nelze dovodit, zda protiprávnost jednání cizince měla spočívat v tom, že se dopustil výkonu nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30.6.2010, nebo v tom, že provozoval výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Shodně s Nejvyšším správním soudem Městský soud v Praze konstatuje, že v dané věci je nesprávně vymezen výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který obsahuje pouze odkaz na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., z čehož vyvozuje výrok o správním vyhoštění, avšak nijak nereflexuje skutečnost, že citovaná norma obsahuje další 4 jednání cizince, která jsou zákonným důvodem pro uložení správního vyhoštění, přičemž ze samotného výroku nelze seznat, které jednání je žalobci kladeno k tíži. V předmětném výroku pak zcela chybí popis jednání, kdy, kde a jakým jednáním se měl žalobce dopustit porušení zákona. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tedy v tomto smyslu nepřezkoumatelný a k nápravě nedošlo ani v odvolacím řízení, když ani v rozhodnutí odvolacího orgánu není tato vada nijak odstraněna. Ani v rozhodnutí odvolacího orgánu není výrok nijak specifikován, nijak konkretizován, neobsahuje žádné konkrétní skutečnosti. V tomto smyslu ani výrok rozhodnutí odvolacího orgánu nemůže obstát. Nicméně pak ani z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nevyplývá zcela jasně, v jakém postavení správní orgán žalobce posuzoval. Takové zásadní pochybení při odůvodňování výroku je nepřipustným zásahem do žalobcova práva účinně se bránit proti právnímu posouzení jeho postavení ze strany správního orgánu. Odůvodnění rozhodnutí tedy trpí vnitřní rozporností, neboť správní orgány přesně a určitě nevymezily skutkovou podstatu a tím pádem nedostatečně kvalifikovaly jednání účastníka řízení.

Ostatní žalobní námitky soud opodstatněnými neshledal z následujících důvodů :

Pokud žalobce namítal, že řízení bylo zahájeno po zákonné lhůtě a tedy v rozporu s ust. § 80 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., soud jeho argumentaci o tvrzené nezákonnosti

nepřisvědčil. Mezi účastníky je nesporným, že správní řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno ex offo po uplynutí lhůty podle § 80 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. Jedná se však o lhůtu pořádkovou, s jejímž nedodržením zákon nespojuje žádný právní následky. Nejedná se tak o vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť nejde ani o lhůtu promlčecí ani o lhůtu prekluzivní. K tomu soud poukazuje na článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a ust. § 80 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., kde je zakotven institut ochrany před nečinností správního orgánu a sice, že nezahájí-li příslušný správní orgán řízení ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o skutečnostech odůvodňující zahájení řízení z moci úřední, učiní nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti. Z toho, že příslušný orgán má povinnost zahájit řízení včas a nadřízený orgán má povinnost učinit opatření proti nečinnosti, nesplní-li příslušný orgán svojí primární povinnost, však nelze dovozovat subjektivní právo osoby, která by měla být účastníkem takového řízení, na to, aby řízení, jenž nebylo zahájeno v přiměřené lhůtě a u něhož nebyla v tomto smyslu zjednána náprava ani nadřízeným orgánem, již vůbec nebylo zahajováno nebo aby bylo zahájeno, avšak poté zastaveno bez uložení sankce účastníkovi, bylo-li by jinak na místě sankci uložit. Takový právní důsledek ze správního řádu pro zahájení řízení z úřední povinnosti neplyne (viz obdobný právní závěr ve věci sp. zn. 9Ca 419/2009, sp.zn. 9Ca 379/2009 a ve věci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7Af 98/2010).

Soud neshledat důvodnou ani další námitku žalobce, podle které by sdělení o výsledku kontroly od úřadu práce nemělo být podkladem pro rozhodování správního orgánu, neboť je nezákonné a v případě jeho užití bylo postupováno v rozporu s § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. Z obsahu tohoto žalobního tvrzení pro jeho obecnost nelze bez dovozování dalších možných souvislostí dojít k závěru, v čem žalobce spatřuje nezákonnost sdělení o výsledku kontroly. Soud se proto touto žalobní námitkou zabýval pouze v obecné poloze a v tomto směru poukazuje na znění ust. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., podle kterého lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Sdělení o výsledku kontroly ze dne 25.2.2009, zn. MOA-205/2008 a ze dne 1.7.2009 zn. MOA-205/2008, které jsou součástí spisového materiálu, jsou podle svého obsahu podáními Úřadu práce v Mostě, kterými úřad oznamuje Policii České republiky, Oblastnímu ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Chomutov poznatky zjištěné při kontrole dodržování zákona o zaměstnanosti dne 11.9.2008 u společnosti Euromontec CZ s.r.o. na základě fyzické kontroly ve výrobních halách společnosti Maurice Ward & CO. s.r.o. v obci Korozluky státních příslušníků Vietnamu s popisem průběhu kontroly a zjištění zde učiněných. Citované sdělení úřadu práce ze dne 25.2.2009 je tedy listinou, která byla správními orgány obou stupňů důvodně použita jako podklad pro rozhodování, tj. jako důkaz ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. Podle stanoviska soudu z obsahu listiny nevyplývá žalobcem tvrzená skutečnost o porušování základního principu právního státu a sice zásady presumpce neviny. Pokud v této souvislosti žalobce namítal, že s ním nebylo vedeno řízení o přestupku ani za tento nebyl pravomocně uznán vinným, pak soud ve shodě se závěry Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8As 41/2011 poukazuje na to, že podmínkou pro vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. není předchozí vyřešení otázky, zda protiprávním jednáním cizince, které je důvodem pro jeho vyhoštění, byl či nebyl spáchán přestupek podle zákona o zaměstnanosti, neboť povaha i účel řízení o uložení správního opatření-vyhoštění je rozdílná oproti řízení o přestupku (k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.3.2009, č.j. 9As 32/2008-57, dostupný na www.nssoud.cz), byť Nejvyšší správní soud nezpochybnil závěry vyslovené v rozhodnutí ve věci sp. zn. 1As 70/2010, v němž Nejvyšší správní soud vyloučil, že by řízení

vedené cizineckou policií bylo zcela nezávislé na řízení vedeném úřadem práce. I v nyní projednávané věci je třeba nahlížet na řízení vedené cizineckou policií o správním vyhoštění žalobce jako na řízení, při němž inspektorát cizinecké policie primárně vycházel právě z podkladů shromážděných úřadem práce.

Rovněž pak soud neshledal relevantní ani námitku žalobce, že se jeho právní zástupce opakovaně snažil nahlédnout do spisového materiálu v souvislosti s provedenou kontrolou Úřadu práce v Mostě a že mu bylo toto jeho základní procesní právo odmítnuto s odůvodněním, že k takovému úkonu nejsou účastníci řízení, se kterým je vedeno řízení o správním vyhoštění, oprávněni. Ze správního spisu vyplývá, že při jednání dne 12.5.2009, o němž byl sepsán protokol, byl žalobce seznámen jak s obsahem vyjádření Úřadu práce v Mostě ze dne 25.2.2009, tak i se všemi jím postoupenými podklady (smlouvou o dílo, fakturou apod.), které se ho týkaly a byly v rámci kontroly předloženy kontrolovaným subjektem a ke všem se mohl do protokolu vyjádřit. Také z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 31.8.2009 vyplývá, že byl žalobce seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit.

Žalobce rovněž nesouhlasil s postupem správního orgánu, který neprovedl výslechy svědků a nezjistil tak stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a postupoval tak podle žalobce v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů k tomu vyplynulo, že při kontrole, provedené úřadem práce a cizineckou policií dne 11.9.2008, bylo zjištěno neoprávněné zaměstnání občanů Vietnamu, a mezi nimi i žalobce, pracujících pro společnost Euromontec CZ s.r.o. ve výrobních halách společnosti Maurice Ward & CO. s.r.o. v obci Korozluky. Žalobce porušil zákon o zaměstnanosti, protože v srpnu 2008 pracoval v Korozlukách bez uzavření pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy a bez povolení k zaměstnání, čímž mu byl umožněn výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb. Správní orgán I. stupně a posléze žalovaný právem vyšli ze sdělení Úřadu práce Most o výsledku kontroly ze dne 11.9.2008, které je součástí spisového materiálu, jakož i dalších listin, které jsou v něm rovněž obsaženy, a sice smlouvy o dílo č. 2008/1 uzavřené ve smyslu § 536 a násl. obchodního zákoníku (zákon č. 513/1992 Sb.) mezi společnostmi Euromontec CZ s.r.o. jako objednatelem a žalobcem jako zhotovitelem, ve které se žalobce zavázal provést pomocné práce v rámci své živnosti, za což se mu objednatel zavázal zaplatit cenu 70-85 Kč za hodinu bez DPH dle počtu neshodných výrobků a odvedené kvality díla. Dále správní orgány vyšly z Dohody o dočasném přidělení zaměstnanců č. 2008/1, uzavřené dne 4.8.2008 mezi uživatelem společností Maurice Ward & CO. s.r.o. a agenturou práce Euromontec CZ s.r.o., na základě které resp. přílohy č. 3 byl žalobce dočasně přidělen k výkonu činnosti ve výrobních halách společnosti Maurice Ward & CO. od 18.8.2008 do 17.8.2009. Podkladem pro rozhodování správních orgánů byla rovněž faktura č. 20080042 (dodavatel Euromontec CZ s.r.o. a odběratel Maurice Ward & CO. s.r.o.) a přehled docházky pracovníků Euromontec za období 1.8.2008-31.8.2008 ve výrobních halách společnosti Maurice Ward & CO. s.r.o. Podle těchto listin žalobce v měsíci srpnu 2008 odpracoval 70,75 hodin a měl přidělené osobní číslo 707. Dalším podkladem byla faktura č. 1 vystavená žalobcem společností Euromontec CZ s.r.o. za provedené pomocné práce v rámci živnosti žalobce s datem uskutečnění zdanitelného plnění 31.8.2008 a datem splatnosti 30.9.2008 na částku 5.600,- Kč a rovněž výpis z obchodního rejstříku vedený Krajským soudem v Plzni, oddíl A, vložka 23444, ve kterém je jako obchodní firma uveden žalobce s přiděleným identifikačním číslem, místem podnikání, předmětem podnikání a datem zápisu 14.10.2008. Konečně se podkladem pro zjištění skutkového stavu stal i výpis hledání v databázi daktyloskopických karet. Jak je zřejmé z protokolů o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 12.5.2009, č.j. CPUL-2075-

26/ČJ-2009-044061-KRAM a ze dne 31.8.2009, č.j. CPUL-2075-48/ČJ-2009-044061-KRAM žalobce byl s podklady správního řízení seznámen, vznesl námitky obdobné námitkám žalobním, kdy mimo jiné tvrdil, že se jednání, pro které bylo správního řízení o správním vyhoštění nedopustil a byl přesvědčen, že správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že je osobou, která se případného nezákonného jednání měla dopouštět, neboť pod jeho totožností mohla např. vystupovat jakákoliv jiná fyzická osoba vietnamského původu a veškeré důkazy ze vztahů ke jménu a datu narození, nikoliv konkrétně k osobě účastníka řízení. Tvrdil, že správní orgán neprovedl jediný výslech svědka jak ze strany agentury práce, tak ze společnosti, ve které mělo docházet k předmětnému jednání, přičemž výslechy těchto osob jsou pro právní hodnocení a zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti naprosto stěžejní. K tomu je třeba zdůraznit, že žalobce konkrétní osoby, které by měly být vyslechnuty pro doplnění jím tvrzeného nedostatečně zjištěného skutkového stavu nenavrl ve správním řízení a neučinil tak ani v podané žalobě. Soud k tomu ve shodě se správními orgány obou stupňů proto uvádí, že s ohledem na skutková zjištění, která byla učiněna v průběhu správního řízení, nemá pochyb o tom, že skutkový stav byl správními orgány obou stupňů zjištěn v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. tak, aby byl oporou pro rozhodování správních orgánů v projednávané věci. Všechny tyto podklady pro správní rozhodnutí jsou důkazy, které každý jednotlivě a ve vzájemné souvislosti vytváří ucelený pohled na skutkový stav a jsou zákonným podkladem pro závěr, že žalobce v inkriminované období vykonával na území České republiky pracovní činnost bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení bylo podmínkou k výkonu zaměstnání nebo na území České republiky provozoval dani podléhající činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu. Takový závěr o skutkovém stavu lze učinit bez ohledu na to, zda správní orgány obou stupňů učinily zákonný závěr o splnění podmínek ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., tj. zda vzaly v úvahu splnění jedné nebo více podmínek pro správní vyhoštění žalobce. Z uvedeného je tak zřejmé, že v době kontroly a na daném místě byla osoba, která se prokázala žalobcovým průkazem a totožností, přičemž žalobce neoznačil jiné konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že jeho doklady mohla disponovat jiná osoba, případně, že by své osobní doklady ztratil nebo mu byly odcizeny. Neuvedl ani žádné konkrétní okolnosti, které by vyvracely závěr o tom, že v té době se v tomto místě nebo na území České republiky nenacházel, že by se zdržoval někde jinde. Jeho zcela obecné tvrzení o tom, že se za něj mohla vydat jiná osoba, je k vyvrácení závěru o tom, že vykonával práci ve výrobních halách v Korozlukách nedostatečné a správní orgány nepochybily, pokud k němu nepřihlédly. Ani v podané žalobě žalobce nic konkrétního v této souvislosti netvrdil a soud proto jeho žalobní námitku v tomto směru považuje za nedůvodnou.

S přihlédnutím ke shora uvedenému nezbylo soudu, než žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce advokátem ve výši 9.922,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- a jeden úkon právní služby po 3.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 3 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a částka 1.722,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen

z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Náklady řízení tedy činí celkem 11.922,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. května 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková